

OTÁZKA ROZEZNÁVÁNÍ PŘEDMĚTŮ provází člověka od antiky. Sokratovská, resp. Platónská škola rozvinula myšlenku ideálů, které se promítají do konkrétních předmětů, které pak na svých vzorech do jisté míry participují. Tím Platón přisoudil umění roli pouhého napodobování nápodoby, zobrazování obrazu.

Člověk, vystavený každodennímu návalu obrazů, nevnímá předměty jako shluky detailů, ale vidí je jako celky. Podobně při čtení psaného jazyka nečte jednotlivá písmena, ale celá slova. Tím se otázka, jak rozeznáváme předmět, resp. jeho obraz, stává znovu aktuální.

Den by se mohl skládat z tisíců rozhodnutí a soudů. Člověk se ale postupům a soudům učí a priori, a ty jej tíhly bezprostředního rozhodnutí zbavují. Vzniká rozpor, který nás odcizuje přirozenému prožívání, ale zároveň nás zbavuje tíhy života propojením symbolů. Tak, aby se život stal do jisté míry programem. Tyto skutečnosti pojí logika. Člověk lační po informacích, které by vedly k pochopení světa a propojení reflexí, světa ideálů, ale čím víc informací má, tím víc se životu vzdaluje. Hledá útočiště v ideologiích, které se snaží tento chaotický prostor nahradit jednotným světem. Umělecká forma zde zastává důležitou roli, protože aktualizuje estetickou rovinu, tedy způsoby, jak vnímáme skutečnost. Obrazu jako nositele informace se chopila každá ideologie: pro schematizaci informace je obraz nebo fotografie velmi účinným médiem.

Tato výstava je hrou s *obrazy za obrazy*. Zdánlivá nedokonalost formy nebrání informaci vyjít na povrch. Na konci úsilí aktualizace vnímaného obrazu se dočkáme určitého zklamání: obraz zůstává obrazem. Vidíme pouze to, co jsme viděli dávno. *Ústav estetiky Akademie věd*

GRAFICKÉ STUDIO CARTON CLAN je kolektiv tří designerů, kteří se potkali zhruba před pěti lety a začali spolu volně spolupracovat na nejrůznějších grafických projektech. Sehraný tým, který podepisuje všechny své práce jako skupinová díla, se věnuje všemu od výročních zpráv pro Geofyzikální ústav Akademie věd České republiky až po design hudebních obalů českých nezávislých interpretů. A je to právě hudba, která se stala pro studio zásadním oborem, v kterém se autoři nejčastěji realizují. Nejenom, že Carton Clan pravidelně spolupracuje s hudebním klubem Palác Akropolis na designu plakátů pro jednotlivá vystoupení, ale od počátku též stojí za vizuálním stylem magazínu Fullmoon, který u nás vychází od minulého roku. Psaní o hudbě v trochu odlišném stylu doprovodili grafici nekompromisním grafickým designem, který časopis velmi odlišuje od tradičních hudebních magazínů. Podobný počín je na české hudební, publicistické i grafické scéně zcela výjimečný. → cartonclan.cz *Adam Štěch*

CARTON CLAN – FULLMOON

16.6. – 29.6.2011, FUTURISTA UNIVERSUM

Betlémské náměstí 5A, Praha 1, www.futurista.cz

Děkujeme: Vojta, Martina, Dana a František z Futurista Universum. Apačka,

Martin Kozumplík, Alžběta a všichni ve Full Moon. Pe Klo. Musa. Marie Blabolilová.

Školi a Tridot. Jiří Hůla. Kuba Sláma. Neoset.

Licence © BY-NC-SA creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/cz/

FUTURISTA UNIVERSUM

16.06. – 29.09.2011

JAKO HUDBA

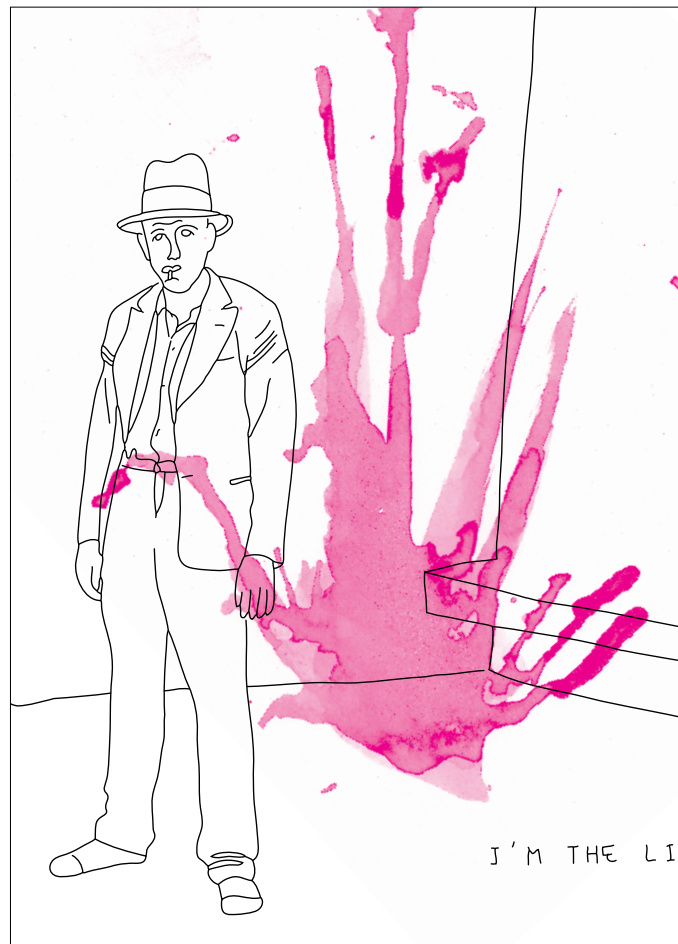
Netušíme, proč dostal Full Moon zrovna tohle jméno, ale je to jedno z nejlepších, jaký si pro časopis o hudbě dokážeme představit. Lunatiky, sílence a bláznů k aktivitě odpradávná probírá úplněk – enormně světlá noc převrací všechno naruby, rozumový svět ztrácí sílu. A i když to přes světelný smog velkoměst tak intenzivně nevnímáme, fascinace nejsilnější měsíční fázi je výrazný prvek západní popkultury a moderní mytologie. Nakonec každý z nás někdy zažil úplněk mimo město – divné bezčasí, ve kterém vás nic nepřekvapí. A když si dáme na uši sluchátka, nemusíme ani zavírat oči, aby přestaly platit pravidla pragmatického světa. Je to jako úplňková noc – stejné místo, stejná situace, stejný čas, ale v jiném světě.

Hudba není nic racionálního. Nedá se změřit, popsat, vzít do ruky. Možná, že biologové dokáží přesně vypočítat, co se děje, když slyšíme hudbu, ale i tak každý z nás reaguje na stejnou skladbu jinak. Hudba dokáže měnit emoce, manipulovat, posouvat nebo akcentovat význam vizuálního sdělení. Obklopuje nás pořád a všude, podprahově mění náš pohled na svět. Aniž bychom věděli nebo dokázali říct, co to hudba je.

Před rokem se objevil Full Moon a začal psát o hudbě jinak – iracionálně, a přesto (nebo právě proto) adekvátně. Zdá se, že to funguje: osobní, zatížené, neobjektivní texty vyvolávají různorodé reakce a protichůdné emoce. Líbí se nám to nebo nás to irituje, stejně jako hudba, o které se v časopise píše. Full Moon píše o hudbě, ne o hudebnících.

Chtěli jsme, aby „jiný časopis o hudbě“ vypadal jinak a aby si zachoval důraz na emoce, které propojují hudbu, úplněk i Full Moon. Text je zalomený jednoduše až stroze, tak, aby se dobře četl a nic ho nerušilo – žádné boxíky s textem, vytrhnutým z kontextu, žádné citáty. Oproti tomu celostránkové fotky a masivní titulky dávají dostatek prostoru pro reflexi a navozování pocitů, které z každého Full Moonu a každého článku máme. Je nám jedno, jestli je fotka rozmazaná, zrnitá, malá, není na ní vidět do obličeje, tmavá nebo je na ní někdo jiný. Důležité je, jak funguje, co z ní vychází, co v nás vyvolává. Funguje to lépe než formální dokonalost nebo encyklopedická popisnost.

Když chtěl časopis Rolling Stone na začátku 70. let fotky z turné Stounů, poslal s nimi fotografku Annie Leibovitz. Děla tři

týdny všechno, co Jagger a jeho chlapi, a přivezla možná nejlepší, nejvíc emocionální fotky rockové kapely, jaké kdy vznikly. Tak syrový materiál by dneska mainstreamové časopisy neotiskly.

Možná je to tím, že se změnil charakter (hudebních) médií. Časopisy chtějí psát o tom samém a ukazovat stejné fotky, protože si myslí, že lidi chtějí číst to samé a dívat se na stejné fotky. Místo přinášení a představování nových věcí se pouze potvrzují ty zavedené. Hudební časopisy vypadají všude podobně, ale zatímco třeba Mojo se opírá o nějakou koncepci, Rock&Pop přináší čistý vizuální chaos.

Vizuální podoba Full Moonu #14 vznikala koncepčně. Překreslené fotky srovnaly všechny představované na jednu formální úroveň, čistou naivistickou lajnu. Vytržení z kontextu nejsou zatížení deter-

minací estetiky, jinými slovy: všichni vypadají stejně, hudebníci, lidi. To, co je odlišuje a dělá unikátními, je jejich dílo, hudba. Do ilustrací dramaticky vstupují organické skvrny, které význam kreseb dál posouvají. Popisná kresba je jen vymezením rozumového prostoru, purpurové skvrny dodávají ilustracím, resp. stránkám, emocionální dynamiku.

S takovým konceptem není divu, že výsledek je i pro nás nepřekvapivý. Čím víc si svoji práci prohlížíme, tím víc je nám nepřijemné, jak těsně se nás dotýká. Full Moon #14 je ze všech vydání nejdrsnější číslo, emoce ohlodaané na kost, syrovost schovaná za navísticky banální až komickou kresbu. Nepřipouští kompromis ani objektivní interpretaci. Útočí přímo na, jak se říká, první signální. Jako hudba.

Carton Clan